

Vislava Šimborska

* * *¹

Ništavilo se preokrenulo i za mene.
Prevrnulo na drugu stranu.
I gde se ja nađoh –
od pete do glave usred planeta,
čak i ne pamteći kako mi je bilo ne budućí.

O, moj ovde sretnuti, ovde zavoljeni,
već samo slutim, s rukom na tvom ramenu,
koliko od one pustoši pripada nama,
koliko je tamo tišine na jednog ovde cvrčka,
koliko je tamo nemanja livade za jedan ovdašnji listak kiseljaka,
sunce je nakon mraka kao obeštećenje
u kaplji rose – za nekakve tamo preduboke suze?

Nasumice zvezdane! Naopako ovdašnje!
Razapete na krivinama, teretima, hrapavostima i pokretima!
Pauza u beskraju neizmernog neba!
Olakšanje posle neprostora u vidu nesigurne breze!

Sad ili nikad vetar goni oblak,
jer vetar je baš ono što tamo duva.
I balegar na stazu stupa u svečanom odelu svedoka
zbog dugog čekanja u odnosu na kratak život.

Tako ispade da sam pokraj tebe.
I ne vidim u tome ništa
obično.

¹ Preuzeto iz: Vislava Šimborska, *Svaki slučaj*, s poljskog preveo Petar Vujičić, Biblioteka *Alpha Lyrae*, Narodna knjiga, Beograd, 1983.